

Poljančev :

Sherlock Holmes
ali

Gorje zaljubljenim študentom.
Veseloigra v
osmih slikah.

Vsi se naj sedlu Bagovega loga.

Sebe:

Zuparničič Franc - detektiv Sherlock Holmes.

Trinšek Ivan - Harry Taton, njegov tovarš.

Jermiček }
Jozko } dijaki petošolci.
Lajzek }

Mici }
Luci } gojinki v Smihelu.

Brcca }
Coklja } dijarski gospodinj.

Čas: sudanjos.

Na sedlu v Račkovem logu. V sredi močvirčen ko-
sati graber, pod njim piščastka klop. Na levi, desni
in v ozadju gosto smrekova gmajna.

1. prizor
Sherlock Holmes. Harry Tawon.

Sherlock Holmes in Harry Tawon (pričeta od
leve.)

Holmes: (na glavi športno čepico, oblečen v svojo
karikurno obleko vustih kratke pičice, v
v desnici leskavo šibico.)

Torej to sem pričeta zaljubljenca, zaljub-
ljena! Videli hočeva, kaj si imata skoka-
rega povedati!

Harry: Pač srečni detektiv, ki smo rad take sr-
čne boleznimi visoko vzvišeni!

Holmes: Well, Harry! No bi se midva enkrat ta-
kole znorela pa bi lahko radnji izmed
nevomestnih umikavcev ulomil v mestno
hranilnico ter jo prebradil za tiste njene
pisovčake, ki jih igraje v rotopskih sobah
na stroški mestne občine.

Harry: Da, recimo pidi, ki se hoteli radniti
odnesti najinemu sovarsu rajce. — A če
jih ne bo, mojster, kaj potem?

Helmes: Ne boj se, sinko, moja usesa se je preveč
izklusila, da bi me mogla sedaj, pri
taki malenkosti varovati. Čul sem dobro,
ko ji je tam gori pri Božjem grobu rad-
niti rabicaval, naj pride idanes ob tej
uri tu gori na Selo. (Potegne ura in če-
pa.) Tri četrt na štiri! Vsak čas boš ka-
pu!

Harry: Upajmo najboljšega! Ticer je res vse
skupraj budalost, a rabovati se ho-
čem tudi jaz enkrat, tpepel sem rad-
nje dni dovolj!

Helmes: A rabava bo draga, vaju ravone, ki
namo jo preskrbe.

Harry: Če se ne motim, (poslusa) čujem korake.

Hobbes: Da, to je njen glas! Pokram ga dobro
(Zunaj se nekdo vasmeye.)

Harry: In to je fernejček, najin zaljubljeni
sovars!

Helmes: Hitro, Harry, skrivaj se!

Harry: (se prirača okrog sebe) Kam, vraga!
Ha! na drevo zlezem! (Škoci na klopi.)
Holmes: Ne, tu v smrečino se stisneva! Tu naju ne oparita! (Se skriva v smrečino v rokadju. Pozorščič ostane nekaj časa priamo.)
Zernejšek in Mici: (prijeta roko v roki od dale.)

2. prizor.
Zernejšek, Mici, Holmes in Harry na gumičevjem.

Zer.: Tu sva, dušiča! Po dolgem, dolgem času zopet enkrat skupaj!
Mici.: Se le večerj sva bila nakradnje skupaj, a radi se mi, da je še cela večnost, odkar se nisem videla, ljubček moj!
Zer.: Sediva! Kakor nečlovek ravna tu sama motna klopica. Jeli, ob Bohinovem popoku se kaj tekega re dobi!?
Harry: (pokuka na doli izra gmoja ter zamahne z roko, ču ni res kar pravis.)

Jernejček, Mici: (Sedeta.)

Mici: Korej ti me res ljubiš, Jernejček?

Jer.: Ti praviš, dragica? Ah, ko bi ti vedela, kako ne te vselej v srcu raboli, kadar me vedno in vedno in praviš, ali te res ljubim! Ne bom ti prisegal svoje ljubezni, kakor to delajo drugi, a hodijo ob enem za devetimi, ne, samo povem ti: jak te ljubim, ljubim, ljubim. — (jo burno objame in poljublja.)

Mici: Ah, Nejcček, Nejcček! Sedaj mi govoriš to, čez par let, morda še čez par mesec pa pojdeš od mene ter porabiš mene in moje ljubezni.

Jer.: (plam sklapi pred njo.) Nikdar, nikdar! Kakor gotovo sediš tu pred mano in jak (poklekne) klečim pred tabo, tako gotovo te nikdar ne porabim, Mici, Mici, ti vir moje sreče, ti moj zaklad.

Mici: (poteto) In kaj bos tudi z mano — —

Jer.: Klič ah, molči vendar! (Se ji vrti v naročje.) Mici! Mici!

Mici: (ga objame.) Da, da ti si moj, samo moj,

samo moj Jernejček!
Jer.: In ti moja va beke! (Gleda poleg nje ter jo
primo za roko.) Glej, samo si teh par let
je pred mano in moja sreča, samo si teh
par let me loči od tebe! Spinula bodo
sudi ta, minuli njih boji in napori
in viharji in pila bova po kmeti v
dolgin, potnih porivkih iz kupl sreči
in veselja, živela bova drug drugemu,
živela najini ljubini.

Karjy: (ropet pogleda izra gmičevja na desni
in ramahne v roko v: ul!)

Holmes: (na levi mu sta vramenje, naj miru-
je.)

Kici: Da, si boš velik, velik vs spod in jak
svoja kvesta, prična ženka, ki ti bo
kuhala, prala — — —

Jernej.: Bog ne daj! To opravijo že drugi, ki
jih najmem za to!
(Začujejo se korviki)

Kici: Nekdo prihaja!

Jerko in Luci: (roko v roki prideta od leve.)

3. prizor.

Prejšnji. Joško. Luci.

Joško, Luci: (vsele) Klanjam se! Klanjam se!
Jernej: (za se) Vrag vaju vreme! (Glasno)
Zdravi!

(Si segajo v roke.)

Joško: (zaklene Jernejku:) Taj pa ti iščeš pu,
si lump.

Jer.: (mu pomentljivo pomigne z očmi:) Taj
brže isto kakor ti. Pimernega, samost-
nega kotička, kjer bi si lahko ohladil
svoje srčne bolečine.

Luci, Luci: (se tiho pogovarjata med sabo.)

Joško: Taj pa stara doma? nič re sumi, sta-
na coponica?

Jer.: Zaidnji čas je merala strela baljja ne-
haj izvohati, ker se tako nekam čudno
bri.

Joško: Le parji se!

Jer.: Eh! kaj mi more? Siir pa tudi ti
nisi nič na boljšem!

Joško: Kdo ti je pa ropet po povedal? Taj
pravim, prokleti svet!

Jer.: Kavi se ne stori se nikoli! Kako si je pa vendar prišla na sled?

Joziko: Zadnjič sem bil porabil na mini pisemce, ki mi ga je bila Luci pisala in v katerem mi naroča, naj pridek danes tu sem. Odsel sem bil na trg, da dobim katerega naših fantov.

Grede sem v kepi po pismo, da si enkrat pogledam glede ure, vruga, iščem, iščem obrnem vse kepe — raztonj — pisma ni. Ha, doma sem ga porabil, sine mi v glavo, obrnem se še hitro pečem donor. Zopet iščem, siskam, preobračam povsodi — zopet nič! Kaj ko bi ga bila prokleta stara sova izmaknila, mislil sem si ni pa misel, ali boljše rečeno slutnja, se je porneje uveljavila. Zvečer spavaljal sem se ravno spat, pri nose kolovrat polomljeni vodo v sobo, se postavi k vratom — najbrže in previdnosti — še si radež rečljadi ni ropotati svoji litaniji. O pismo ni sicer omenila ničesar, a prepričam seni,

- da ga nima nihče drugi, kakor ora.
- Jev.: Pa ji je kaj povedal?
- Jorško: Komu? Stari? Ne nji nisem rekel niti besedice, samo sklonil sem se pod posteljo po prevelj in, da je ni pri prici vrag odnesel skori vraga, vrgel bi ga ji bil v prokleto neumno karkico.
- Jev.: Hahaha! Ne stari, jaz mislim Luci!
- Jorško: Kaj si! Pa mi pride domov? Kaj je že isak plaha in bojiča kakor vrag! Se tega bi bilo treba.
- Jev.: Ali pride za sabo? Potem boš videl kurdica!
- Mici: (k Luci:) Kaj praviš, tisti Lojzek?
- Luci: Da, da, tisti!
- Mici: (zračučeno:) Česa mi ne poveš! (Se pogovarjata zopet tiho.)
- Jorško: Naj poskusi, vrag babji! Kar bijem jo kakor star zaboju na veliki petek za blagoslovljen vperj! Ali se zato bi ne bila!
- Jev.: Ne, jaz ne ostanem tu niti trenutka več! Kaj se ve, baba je zmogla vsega! Mici, pojdi, greva malo dalje! Good

je tako lep!
Jožko: (za se.) Strahopetec, strahopetci!
Lojzek: (priteče od desne)

4. prizor.

Prejšnji. Lojzek.

Lojzek: (s rokami mahaje:) Bežite! Bežite!
Bežite!

Jern in Jožko: Kaj je, za božjo voljo!

Mici, Luci: (prestrašeno.) Jexus! Jexus!

Lojzek: Bežite! Bežite! Stara kre!

Jožko: Kakšna stara? Cigava stara? Tje?
Od kod?

Lojzek: Tvoja! Tu doli sem jo srečal v klan-
cu. Vsaak trenutek bo tu! Diha ni so-
piha kakor kovarski meh!

Jern: Povej vendar pametno kar misliš,
in ne opij, kakor bi jesih prodraval!
Govori!

Mici: (se skriva za Jernejčka.) Jernejček! Jer-
nejček! Jexus! Jexus.

Luci (Kpina) (za Jožko): Jožko. Brani me!
Bežimo!

(Steče za dekletoma.)
Jem.: (Vrže Brei krepelce pod nožo, da pa-
dana Coklja.) In ti sole od mene!
(Odberši za Jorikom.)

7. prizor.

Coklja. Breca.

Breca: (na Coklji:) Ali te imam, ti kaxen bož-
ja, ti! Mi greš takoj domov! (Jo lasca
in ji prilaga klobute.)

Coklja: Jar, jar, jar!! Mica! za božjo voljo,
Mica, za pet ran božjih, Mica pusti
me vendar! uh!

Breca: (jo spusti.) Jenes, Marija! Tova kaj
si ti? Glej jo! Drugikrat vsaj povej!
Jax sem misla, da je bila piska črna,
živasta! (Se s težavo pobere.)

Coklja: (se tudi dvigne.) Ves najraje bi te
reparabila udaj jax za piske redke kro-
vine, teu si jih prav posteno prestela!
Sem ravno dobre volje! Ali za sedaj
naj ti bo! Tuda za njimi! Kaj stoji-
va tu!

Breda: Za njimi! (Odvihmeta na desno.)

8. prizor.

Holmes. Harry.

Harry: (plane iz gromovja:) Hahaha!

Mojster! Hahaha! (Se kuokota na vse grole ter se bije po kolenih x rokama.)

Holmes: (skoči iz smrtične:) Ha-hahaha! Dobro so jo naredili! Hahaha!

Harry: Ta je predna več, kakor najboljše kosilo! Ha ha ha ha!

Holmes: Ha ha ha! Harry! Ha ha ha!

Harry: Pojdiva za njimi! Videla bova se konca te „tragedije.“ (Hoče na desno.)

Holmes: (ga radiruje:) Ne, staj, prijatelj! Dovolj bo! Ha ha ha! Pojdiva domor! Dela naji čaka še čez glavo!

Harry: Skoda, skoda! Hahaha! Pa naj bo za enkrat dovolj! Prihodnjic dalji!
(Vrhajata proti levi.)

Trastor pada.

Nine Petak:

Pomlad.

Solnce je gorke,
Rožice cveto;
lahne papirice
pihajo ljubko.

Buker zeleni,
Slavček žvrgoli,
pesem vesnina
v grčkov se glasi ---

Vsa zadovoljnost.

Da imam dekletke lepo
in vinca iz Trške gore
pa zlator vsaj možjjo nič
in bom zadovoljen s' vse. . .

Poljsničev:

z
Iz naše vasi.

(Konec.)

Se so sveli in dehteli na okencu Skrijan-
čeve Anice oni, oholi, rarnoretci klinčki,

vsled katerih se je bilo prečalo dvoje mla-
dih vse v ognju prve ljubozni. Se je san-
jala v toplih pomladnih nocéh, oh njih ze-
lena pelagonija, a roke, ki bi ji bila raz-
grinjala njine sveže mladike, fantka, ki bi
bil hodil pod okno po rdeči cvetki - ni bilo
več.

Mlada je narava v dihih pomladi,
pa pride na njo hladna slanca in pomori v
eni sami noči vse njeno rarkošno lepoticje, ra-
duši vse njeno cveticje — — —

Mlada so bila srca, ki so se bila velju-
bila v objemu prebujajoči se narave, mla-
da je bila njiju ljubozem, pa dle je slanca
čez noč ser jo zamorila. Ni, zamorila je ni,
kajti njiju ser sta se se vedno ljubili kot prvi
otec, prepeneli sta si njiju bitji se vedno
kvesto drugo za drugim, kakor nekdeaj —
dasi rastonj.

Lepi so bili isti pomladni večeri, ki
sta jih Anica in Fran Posavčev uživala
drugoga za drugim ser živela le pomlad-
nim nocém in kvozi ljubozni, lep je bil

Sudi oni radnji večer, ko je prišla ločitev.

Rahlo kakor nekdaš je bil potikal Fran
sisterga radnjega večera na malo okence
Škrjancove kočice, doli na vasjo. Rahlo ka-
kor nekdaš se je tudi onega večera odpu-
stvo in se kakor v prvih večerih prikazala
med zelenjem dišiče pelagonije rlatolasa
glavica Anice.

Dolgo, dolgo v noč sta si šepetala
obljube in prisege, ki so jih bile njiji u-
stnice ponovile že poliko in polikokrat, go-
vorile si besede ljuberni, ki so jih že ne-
štokrat čuli rdiči klinčki na oknu, ki
pa so se jima rdele vedno lepe, vedno nove.

Na vzhodu se je že svetlikalo nebo, ko sta
si radnji stisnila roke, ko so se njiji ustni-
ce srečale v radnjem poljube.

Ah, Fre, meni je tako čudno pri srečju,"
šepetala je naenkrat Anica svojemu ljub-
ljencu, "tako čudno in rdi se mi, kakor —
kakor —"

Pojdi, pojdi noričica! "smejal se je
Fran, a čutil je, da sudi mu ta omeh ne

puhaja popolnoma in srca, čutil je, da lu-
di njemu nekaj peči dušo.

"Ne, Jože, ne smeš se, moje srce sluti ne-
prečo in varalo me ni še nikdar! Ždi se mi,
kakor — kakor bi bila nočoj radnji krat
skupaj!" odvrnila je deklica potito in ve-
lika, svetla solza ji je zdrsnila po mlai-
dostnem licu, kamila za okno ter se izgubila
med vetri in mladikami klinčkov.

"Zdrava, Anica, in na prečno svidenje-
— "ševi — kajti —" dostavil je smehljaje —
"svila se ž.""

"Dal Bog!" zasépetale so kakor v tihi
molitvi dekletove ustnice . . .

Odšel je — da se ne vrne nikdar več . . .
V tistem trenutku, ko je Jože izginil
za hišnim pragom, je smuknila izra na-
sprotnega konca liste siva postava.

"Ha, sedaj se izplačam, prokleti! Ča-
kaj sem dovolj dolgo! Pokazali si hocem,
da je imela punica prav s svojimi
služnjami!" siknila je postava skozi robe,
v dveh, treh skokih stala za Franom,

roka je ravnikela preko poleno, ki je v naslednjem trenutku padlo z vso težo na Franovo glavo. Brez glasu se je uprudil nesrečnik v posno stano ob polni in ondi nepremično oblehal.

"Pomnil boš Logarjvega Francija dokler boš živ, pomnil boš Skrijancve Anice in njenih ključkov!" zasépetal je je ubijalek terrigimul za hišami v sivi jutranji megli — — — — —

Pril se je in bolnišnice, shujšav in sled, le senca Posavčevega Jozeta, za katerim se je stihni hrepenenjem nekdaš orinalo marsikatero deklisko oko v vasi. Le težko si spomnal v njem nekdanjega prvaka vaških fantov, ki je tako mnogokrat vodil ob večerih njih pesje pod disčjo lipo vredi vasi. Potit je hodil okoli, prijel ni za nobeno delo, govoril z nikomur, nikomur odgovorjal. Često je sedeval gori ob pa-

parobku gorda pod kelnimi bukvami ter vel
lja doli preko vasi na okence male Škrjancove
kočice, se česse pa si ga videl klečati ob sve-
nem grobu gori pri sv. Franu, kjer so bili k rad-
njemu politku položili njegovo Anico, njegovo
speco. . . .

Vsako pomlad pa, ko se je probujala na-
rava iz zimskega spanja, odganjali so na nje-
ni gomili klinčki, ah, kisti karmordeči klin-
čki _____

Kosancir:

Pesem.

To ravnate drev
in bo log zelen,
takrat srce ti,
več ne boji mi!
Takrat pojmi ti,
kot nekdanje dni,
ko je svetel drev
in bil log zelen.

Listnica upravnistva.

Prdajamo drugo številko naše „Trobenke“ ki so nekateri njeni prijatelji oz. ji predili, da ji re „ustihnila“! Veliko sicer res ni manjkalo, a manjkalo je vendar le - vse! Njene zamude so bile krive nekoliko „mesenjave“ v urednistvu, nekoliko morda tudi upravnistvo, ki je obenem tudi „drukaparast“! A nič ne škodi, prišla je vseeno, enj, tovari pa naj ji dobrovoljno oprost, saj ima se vlak, ki je državna in ne petosolska naprava, zamudo, pa bi ji „Trobenka“ ne smela imeti? Radi gradiva, ki smo ga priobčili v predležeči številki, smo morali odložiti marsikaj drugega, a na vrsto pride vse, če denes ne pa jutri! Tretja številka bo obsegla ropet 16 strani, kakor prva - zaradi igre smo morali to nekoliko povečati - in bo tudi nje vsebina različnejša od te. Četrti potem ropet priobčimo - če nas Gally-ew komet preje ne iznenadi ter nam ne potare kolejja pri „druk mastni“ - igro in sicer z naslovom:

"Harry Taxon se zaljubi."

Ker se je v zadnjih dneh zelo vdrinhalo od
kaznih strani po upravnistvu radi žensk,
je sklenil upravnik "Trobenke" se penike se
malo podaljšati ter udariti 1.) po sebi
samem 2.) pa - in to - če bo le mogoče -
tudi po drugih !!!

Ker je naše uredništvo nekoliko "preko-
nos", da bi bilo oddalo objavljeno kritiko
pravočasno, jo zato priobčimo prihodnje.
No tedaj pa: Zdravi!

Upravnistvo.

~ 40. ~

